

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΝΟΣΟΚΟΜΑΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ

[ΤΟΥ RENÉ MAIZEROTY]

...Δέν είθερα με τι λόγια, με τι κινήματα να καθησυχάσω την αγαπημένη μου αρρώστη; φοβόμουν μήπως την ξαναπιάσει ο πυρετός και την αφανίσω.

Θα μπορούσαμε πιά ν' άντεπεξέλθουμε σε μιὰ καινούργια υποτροπή της αρρώστιας; Ασφαλώς αυτό θα έσημαινε και το τέλος της μικρούλας.

Η Ζινέττα, τώρα όπως είναι, είναι ένα πραγματάκι τόσο δα άναμικτο, τσακισμένο. Το άγγελικό προσωπάκι της έχει μαραδίει, έχει ξεθωριάσει.

Ότι της μένει ακόμη από τη ζωή είναι τα μάτια που άστράφουν μέσ' από το κέρινο πρόσωπό της.

Δέκα, είκοσι, τριάντα φορές, από την ώρα που της έδωκα το γιαιτρικό της, μ' έχει κοιτάσει για την ώρα.

Δέ μπορεί να καταλάβω γιατί άρχισε ή μαμά, μου ξανάλεγε κάθε τόσο άνυπόμονη. Είπατε βεβαία πως άσπρη;

Έγώ της άπαντούσα γλυκά:

— 'Η κυρία μαμά σας άσπρη να σας δώ από τις τέσσερες ως τις πέντε. Όπου να είναι έφτασε, σε δέκα λεπτά θα είναι εδώ.

— Τότε προφταίνετε να με σιγουρέψετε, να με κάνετε όμορφοιλά για να της άρθω, για να με βρή το γούστον της... Θα ήθελα να μου βάζετε ένα φιογκό στα μαλλιά μου... ένα φιογκό από θαλασσιά κορδέλλα και ύστερα να μου κατεβάζετε και μερικές μπουκλίες στο μέτωπο.

— Νά, νά! έχουμε και κοκκεταριές! της είπα γελώντας.

— 'Η Ζινέττα άναστενάξε και μου άπάντησε με μιὰ όρμημένη τρυφερότητα:

— Μου κάνει τόσο καλό όταν ή μαμά μου είναι εδώ... κοντά μου, στο πλάι μου, όταν γέρνει με χάδια! από πάνω μου και μου μιλάει και μ' άκούει... Όταν τη συλλογίζομαι μου φαίνεται να πλημυρίζω ό ήλιος την κάμαρη, σαν να περνάει τις κουρτίνες και τα σεντόνια, και να με ζεσταίνει ως τα βάθη της καρδιάς μου... νά, άν ήταν ή μαμά θα είχα τη δύναμη να σηκωθεί και να την άκολουθήσω ως την άκρη του κόσμου... Γιατί λοιπόν δέ με παίρνει μαζί της, αλλά μ' αφήνει μέρα σ' αυτό το σπίτι όπου όλα γύρω είναι τόσο λυπημένα; ... Βέβαια, κοντά της θα γινόμουνά άμέσως καλά. Ένα κοριτσάκι χρειάζεται μια μικρή μαμά, για να την αγαπά.

Καθόμουν, όπως λένε, άπάνω σ' άναμμένα κάβουνα. Φοβόμουνά μήπως πληγώσω μια ψυχούλα τρυφερή και λεπτή και συγχρόνως μίπως παραβώ τις μυστικές οδηγίες που μου είχε δώσει ο κ. ντε Ροζαριέλ, ο πατέρας της, και που καθήμερα μου τις ξανάλεγε, τονίζοντάς τις.

Μου είχε άπαγορεύσει να μιλάω με τη Ζινέττα για την ένοχο μητέρα της που την έδιωξε άνεπιστρεπτεί από το σπίτι του, κατόπιν μιας σκανδαλώδους δίκες. Έπρεπε νάλλάξω άμέσως κουβέντα, να κάνω την κορυφή σε περίπτωση που ή μικρούλα θα μ' έρωτούσε για κείνην.

Είμουν ύποχρεωμένη, με κίνδυνο να χάσω τη θέση μου, να μένω σα σκοπός δίπλα στη μικρούλα κατά τις επισκέψεις της μητέρας της στις όποιες ο πατέρας της είχε συγκατέθει, επειδή το άπαίσιος ο γιαιτρός...

...Προχθές μόλις έφυγε ή μητέρα της άνοιξα τυχαίως την πόρτα και είδα το δυστυχισμένο πατέρα σαν τρελλό με το πρόσωπο συντριμμένο να κλαίει με λυγμούς. Κοιτούσε άπελπισμένος την ένοχη γυναίκα του που ντυμένη με πολυτέλεια άνέβαινε στο αυτοκίνητό της, φωτισόντας το δρόμο με τη χρήση της και την όμορφιά της. Έκείνος άνέλεπτε με δυσκολία απ' την όδύν, από τον πόνο, απ' την επιθυμία. Φώναζε, σά να ρόχαζε: «Μάγκυ, Μάγκυ», διακοπώμενος από άναφωνήσιες θυμού, από βλαστήμιες αισχρές, και από λόγια αγάπης.

Τώρα είμουν ύποχρεωμένη να έκτελούω τις έπιθυμίες της μικρούλας Ζινέττας. Έπρεπε να τη χενίσω. Κοιταζότανε σ' ένα μικρό καθρέφτη με χαρά.

— Λοιπόν, καλή μου Λουίζα, μου έλεγε, δέ θα μπορέσουν ποτέ να μου βγάλουν την ιδέα ότι ό μπαμπάς μ'άλλωσε με τη μαμά έξαιτίας του φίλου μας κ. ντε Μαζάργκ. Όταν έπερατούσαμε κ' οι τρείς στο Σαιν-Κλου ή στις Βερσαλλίες, ή όταν πηγαίναμε στα τσίρκα κ' έσάιγαμε κ' οι τρείς, έγώ, ή μαμά κ' ο κ. ντε Μαζάργκ, ή μικρούλα μ' έβαζε να κάνω όρκο ότι δέ θα πώ τίποτα. Σας τα λέω όλ' αυτά επειδή είμαι βέβαια ότι δέ θα με προδώσετε. Κ' έπειτα έστέλταν, κυρτά, γοργάματα ό ένας στον άλλον. 'Η μαμά τα γέμισε με φίλια, τα διάβαζε, τα ξαναδιάβαζε. Ζάλενα γι' αυτό και πολλές φορές έκλαιγα. Μά ή μικρούλα μαμά μ' έπαιρνε στα γόνατά της, με κοροϊδευε, γελούσε με μένα και μου έλεγε: «Κουτί, γιατί κλάεις; Μονάχα έσένα έχω σ' αυτόν τον κόσμο. Μονάχα έσένα αγαπάω στάληθεί!»

Άσφαινα μπήκε ή κ. Ροζαριέλ και τους διέκρινε. Κρατούσε στα γαντιφορεμένα χέρια της ένα κουτί στο όποιο ήταν ξαπλωμένη ή όραιότερη κουκλά του κόσμου, μια κουκλά με ξανθά μαλλιά, με κερασένια χείλια με μεγάλα λαμρά μάτια που άνοιγόκλειναν σκε-

πασμένα από μακροές μεταξένιες βλεφαρίδες.

— Έ λοιπόν, δέ μου λές ούτε εύχαριστώ; της είπε ή μαμά της δινόντάς της την κουκλά. Σου λύθηκε ή γλώσσα σου;

— Η μικρούλα έτρεμε από τη χαρά της.

— Μαμά, μαμά! ψιθύρισε, μου φαίνεται πως όνειρεύομαι. 'Η κουκλά είν' ώραία σαν και σένα.

— 'Η κ. ντε Ροζαριέλ είχε κάτσει στην άκρη του κρεβατιού και χαιδένε με τα μακριά λεπτά της δάχτυλα το μέτωπο και τα μάγουλα της Ζινέττας. Έβαλον την κουκλά στη μέση κ' έφαχναν να της βρούν ένα όνομα.

Γελούσαν, έπαιζαν, φιλιόντουσαν, φλυαρούσαν. Φαινόντουσαν να διασκεδάζουν ή μιὰ περισσότερο από την άλλη. Έδιναν την έντύπωση πως ήταν άδελφές.

— Η μαμά έλεγε.

— Να περιποιείσαι την κουκλά σου, Ζινέττα.

— Μείνετε ήσυχη, δέν θά την σπάσω.

Καθόμουν στη κλάνια για να μη τους ένοχλώ. Εύφρανόμουνά κ' έγω με τα παιγνίδια τους. Δέν εσκεπτόμουν πιά τον άντιπαθητικό όρλο που είχε δεχτεί ν' αναλάβω, ούτε τις διαταγές του πατέρα. Δέν έπρόσεξα καν ότι ή ώρα είχε περάσει.

— Ό θεέ μου! 'Η ώρα μου πέρασε! φώναξε άξαφνα ή κ. Ροζαριέλ. Άρκει μόνον να μη σάς μαλώσει γι' αυτό ό άπαίσιος άντρας μου, δεσποινίς Λουίζα. Ζινέττα μου, όφερονάρ αύριο. Φεύγω.

12 Άπριλίου 19.

Όταν ήθε ό κ. Ροζαριέλ με άνέκρανε επί μια ώρα σά δασκάτη.

— Η κουκλά εΐταν άπέναντί του,καταμείσι στο γραφείο.

— Σας είχα άπαγορεύσει έν τούτοις, μου μούγκριζε, να δεχθίτε όποιοδήποτε δώρο προερχόμενο από κείνη.

— Δέ σάς παράκομμα, κύριε, άπάντησα συγγυμένη.

— Μα αυτό το παιγνίδι δέν έπεσε από τον ούρανό;

— 'Η δις Ζινέττα την επιθύμησε και της την άγόρρασε με τίς οικονομίες μου.

— Ψέδρα!

— Δέν σάς δίνω το δικαίωμα...

— Μιά νοσοκόμα που κερδίζει όχτώ φράγκα την ήμερα δέν κάνει δώρα αξίας πέντε λουδοβικίων.

Θυμώμενος, κτηνώδης, με τα σαγόνια σφιγμένα άρπαζε την κουκλά απ' τα πόδια και την κομμάτιασε στο τέλος της έδωσε μιὰ με δύναμη και την πέταξε σε μιὰ γωνία του δωματίου.

Ένας ξερός κρότος άκούστηκε, μ' άσυχρόνως από την άλλη κάμαρη, ένας άλλος κρότος πιο δυνατός και πιο βαρύς μ' άκανε να τρέσωμε προς την πόρτα.

— Η μικρούλα Ζινέττα με τα νυχτικούλια της εΐταν ξαπλωμένη χάμω, νεκρή, πίσω από την πόρτα, πίσω απ' την όποία είδε δη την κουκλά της να συντρίβεται.

—

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΝΑΕΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κ' ή παιδ ένάρετος γυναίκα θα βρή μιὰ μέρα τον κατακτητή της.

— Η περισσότερες των γυναικών δέν έχουν κανένα χαρακτήρα. Είναι τόσοι μαλθακά, ώστε δέν δύνανται να διατηρήσουν βαθείας έντυλώσεις. Είναι μελαγχρονές; είναι ξανθές; ιδού το καταλλήλοτερο προς διάκρισιν αυτών μέσον.

Άλεξ. Περ

Θέλετε να δίτε ποιά είναι ή γυναίκα; Παρακολούθησε την στην εκδήλωσι του μητρικού αισθητάτος. Είδα γυναίκες που δέν μπορούσαν να ύποστούν την έλαχίστην κόπωση, να παραμείνουν νύχτες όλόκληρες, όλόκληρη μέρα κοντά στο λίκνον του θνήσκοντος αυτών τέκνου. Άραγμένες απ' το φόβο μήπως ψυχή του παιδιού των πετάξει, έφαινοντο σάν να την κρατούσαν άκόμη στο παγωμένο του σώμα, με τα γεμάτα άγωνία μάτια τους.

Θέλετε τώρα και την σχετική σύγκρισιν; Είδα λοιπόν σε παρόμοιες περιστάσεις και πατέρας να ύποκύνουν από την κόπωση σχεδόν πάντοτε. Είδα δηλαδή την δύναμη του άρρεος να ύποχωρή μπρος στην άδυναμία του θήλεος. Τί άλλο παράδειγμα θέλετε;

J. A De Segur

Έχουν τόσες αξιώσεις από την γυναίκα! 'Η γυναίκα πρέπει να ύποκίτη τον έρωτα, ή γυναίκα πρέπει να ύποφέρει του τικτετού τας όδύνας, ή γυναίκα πρέπει να φροντίζει για το σπίτι, ή γυναίκα να περιποιήται τα τέκνα της!... Και να είναι συγχρόνως κομψή, εύπροσηγώρος, έρασμα, γοητευτική. Τα χάνει όλα αυτά ή γυναίκα κ' έπειτα την άποκαλούν και άδύνατον.

Ελισάβετ Ρουμανίας

— Η καρδιά της φιλαρέσκου γυναικός μοιάζει με ρόδον, απ' το όποιο κάθε έραστής κέρνει άπομακρυνόμενος κ' ένα φύλλο. Έτσι στο τέλος δέν μένουν από τον σάυγο παρά τα άγκάθια!... Σοφ. Άρνού